

Arrest

nr. 203 495 van 4 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN CRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, op 25 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 augustus 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat P. VAN CRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 1 april 2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 11 augustus 2017 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 01.04.2015 bij onze diensten werd ingediend door:

R., S. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxxxxxx)
Geboren te Tbilisi op 22.01.1984
+ minderjarige kinderen:

-(..)

Nationaliteit: Georgië

Adres: (..)

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 05.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter § 3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1 , vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 08.08.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De ontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid voorzien in Artikel 9ter § 3.

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aan onze diensten over te maken.”

1.3. Op 11 augustus 2017 wordt de eerste verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Il est enjoint à Madame, qui déclare se nommer:

De mevrouw, die verklaart te heten:

Nom/naam : R. (..)

Prénom/voornaam : S. (..)

Date de naissance/geboortedatum : 22.01.1984

Lieu de naissance/geboorteplaats : Tbilissi

Nationalité/nationaliteit : Géorgie/Georgië

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen³, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les 30 jours de la notification de décision

binnen 30 dagen na de kennisgeving

MOTIF DE LA DECISION ;

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, elle demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 : l'intéressée n'est pas en possession d'un visa valable.

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op, in zoverre het beroep gericht is tegen het medisch advies van de arts-adviseur, in zoverre het beroep voor de minderjarige kinderen enkel werd ingesteld door de moeder en niet de vader, en in zoverre het beroep werd ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2. De Raad stelt vast dat op lezing van het verzoekschrift duidelijk blijkt dat verzoekende partij ook de onontvankelijkheidsbeslissing van 11 augustus 2017 aanvecht. Dat zij daarbij kritiek uit op het medisch advies van de arts-adviseur is logisch daar dit onderdeel uitmaakt van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing. De eerste exceptie wordt verworpen daar niet blijkt dat verzoekende partij het medisch advies als bestreden beslissing aanziet.

2.3. Verder blijkt inderdaad dat verzoekende partij alleen optreedt als vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen. In principe moeten de ouders evenwel gezamenlijk optreden als wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarig kind (artikel 376, eerste lid BW). In casu blijkt aldus niet dat de minderjarige kinderen op geldige wijze werden vertegenwoordigd. Het beroep is dan ook niet ontvankelijk voor zover het werd ingesteld door eerste verzoekende partij als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen.

2.4. Ter terechtzitting doet de verwerende partij afstand van de exceptie voor zover het beroep gericht is tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Wat de beslissing 9ter betreft

Eerste middel

1. EERSTE LID

Overwegende dat verzoekers een eerste middel nemen van de schending van artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de verplichting tot uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen evenals van artikel 3 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Dat de arts-adviseur van tegenpartij van mening is dat verzoekster niet lijdt aan aandoeningen die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit.

Dat om dit te stellen hij enerzijds slechts het geheel van de problemen waaraan verzoekster lijdt vaststelt, en anderzijds verklaart dat het niet tot zijn bevoegdheid hoort de geloofwaardigheid van de beweringen van verzoekster te beoordelen.

Dat hij zo schrijft : «

De geldigheid van de feiten die beweerd worden door betrokkene en die overgenomen worden door de attesterende specialist voor het risico van aggraving van de toestand bij terugkeer naar het land van herkomst worden niet door een sluitend bewijs geobjectiveerd, evenmin het verband van de huidige problematiek met het trauma op 5-jarige leeftijd. De evaluatie van de geloofwaardigheid van de beweringen van betrokkene is niet de taak van de medische sector, maar valt onder de jurisdictie van het CGVS, wiens beslissing dan bevestigd wordt

»

Dat de arts-adviseur van tegenpartij de objectieve elementen uiteengezet in de medische getuigschriften die verzoekster aan haar aanvraag heeft gevoegd duidelijk niet in acht neemt.

Dat uit deze medische getuigschriften blijkt dat verzoekster nochtans aan belangrijke medische problemen lijdt, hetzij een « syndrome anxiodépressif à composante post-traumatique remontant à la prime enfance, exacerbé par les traumatismes récents (subi en 2012) sur fond névropathique paranoïde ».

Dat de geneesheer de ernst van de ziekte duidelijk vaststelt.

Dat verzoekster een medicamenteuze behandeling krijgt.

Dat artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 uitdrukkelijk stelt waarom een aanvraag tot machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk kan worden verklaard.

« Le délégué du ministre déclare la demande irrecevable :

1° lorsque l'étranger n'introduit pas sa demande par pli recommandé auprès du ministre ou son Coördination Loi du 15/12/1980 Version 20/06/2017 - 16 - délégué ou lorsque la demande ne contient pas l'adresse de la résidence effective en Belgique;

2° lorsque, dans la demande, l'étranger ne démontre pas son identité selon les modalités visées au § 2 ou lorsque la demande ne contient pas la preuve prévue au § 2, alinéa 3;

3° lorsque le certificat médical type n'est pas produit avec la demande ou lorsque le certificat médical type ne répond pas aux conditions prévues au § 1er, alinéa 4;

4° lorsque le fonctionnaire médecin ou le médecin désigné par le ministre ou son délégué, visé au § 1er, alinéa 5, constate dans un avis que la maladie ne répond manifestement pas à une maladie visée au § 1er, alinéa 1er, qui peut donner lieu à l'obtention d'une autorisation de séjour dans le Royaume;

5° dans les cas visés à l'article 9bis, §2, 1° à 3°, ou si des éléments invoqués à l'appui de la demande d'autorisation de séjour dans le Royaume ont déjà été invoqués dans le cadre d'une demande précédente d'autorisation de séjour dans le Royaume sur la base de la présente disposition à l'exception des éléments invoqués dans le cadre d'une demande jugée irrecevable sur la base de l'article 9ter, §3, 1°, 2° ou 3°, et à l'exception des éléments invoqués dans les demandes précédentes qui ont fait l'objet d'un désistement. »

Dat de evaluatie van de geloofwaardigheid van de door verzoekster beleefde gebeurtenissen geen van de opgesomde voorwaarden vormt.

Dat de evaluatie van de geloofwaardigheid van verzoekster aangaande de problemen die zij in haar land ondervond en de door een geneesheer objectief vastgestelde medische problemen twee verschillende elementen vormen in verband met verschillende procedures.

Dat de arts-adviseur die zich op dit enig element grondt een voorwaarde aan de wet voegt.

Dat tegenpartij, die zich op het advies van de arts-adviseur grondt om de aanvraag onontvankelijk te verklaren artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 duidelijk grondt.

Dat de arts-adviseur van tegenpartij daarenboven, zoals infra uitgelegd, verzoekster niet wenste te ontmoeten.

Dat zij dus niet aan een anamnese werd onderworpen.

Dat dit nochtans aan de arts-adviseur van tegenpartij zou hebben toegestaan, de ziekte volgens zijn criteria te objectiveren.

Dat hij dus, volgens zijn eigen inschatting, niet over voldoende elementen beschikt.

Dat, zonder uit te leggen waarom, hij echter verklaart dat de ziekte van verzoekster geen ziekte vormt in de zin van artikel 9tèr §1.

Dat tegenpartij zich op deze redenering grondt om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Dat de beslissing van tegenpartij duidelijk artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt.

Dat verzoekster dus naar haar land van herkomst terugzenden bijgevolg strijdig zou zijn met het voorschrift van artikel 3 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Dat het middel oprecht is.

2. TWEEDE LID

Overwegende dat de arts-adviseur van tegenpartij beschouwt dat verzoekster niet aan aandoeningen lijdt die een echt risico voor haar leven en haar fysieke integriteit meebrengen.

Dat verzoekster nochtans aan belangrijke medische problemen lijdt.

Dat Dr. DELOUVROY beschouwt, dat zoals vermeld in het verzoek, in geval van stopzetting van de behandeling, dit een verergering van de psychische symptomatologie, in geval van terugkeer in het angstwekkend milieu zal veroorzaken.

Dat hij de nadruk legt op de noodzakelijkheid voor verzoekster in een geruststellend milieu te leven.

Hij vermeldt, inderdaad dat zijn prognose wat de evolutie van de pathologie van verzoekster betreft, gereserveerd is en dat het noodzakelijk is dat ze weg van het traumatogen milieu blijft.

Hij acht het noodzakelijk, zelfs wanneer verzoekster zich in een geruststellend milieu bevindt, dat ze door een psychiater gevolgd zou worden en ook regelmatig een therapie zou volgen.

Dat de ernst van de pathologie niet ontkend kan worden.

Dat men ook niet mag ontkennen dat het noodzakelijk is voor verzoeker, van een medische opvolging te kunnen genieten in een geruststellend milieu.

Dat dit anxio-depressief symptoom zijn oorsprong vindt in de traumatiserende evenementen die door verzoekster in haar land van herkomst beleefd werden.

Dat dit heel duidelijk in het verzoek getoond werd « De causaliteitband tussen de pathologie van verzoekster en GEORGIE

Overwegende dat de pathologie waaraan verzoekster lijdt in een rechtstreekse causale band met de traumatiserende evenementen die zij in haar land van herkomst gekend heeft ligt.

Dat Dr. DELOUVROY inderdaad vermeldt dat haar pathologie niet alleen het gevolg is van de traumatiserende evenementen die verzoekster gedurende haar jeugd in haar land van herkomst gekend heeft, maar ook wegens de evenementen die in 2012 in haar land van herkomst gebeurden;

Dat de causaliteitsband tussen de pathologie van verzoekster in GEORGIE dus niet meer in twijfel gezet kunnen worden.

Dat Dr. DELOUVROY ook de nadruk legt op de noodzakelijkheid voor verzoekster zich in een gerust en geruststellend milieu te bevinden, dat ver van het traumatogen milieu zich moet bevinden.

Dat hij ook de nadruk legt op het feit dat de behandeling die voor verzoekster voorgeschreven wordt, haar in een geruststellend milieu gegeven moet worden».

Dat dit causaliteitsverband dus niet ontkend mag worden.

Dat bovendien, de arts-adviseur van tegenpartij, zonder reden de ernst van de ziekte van verzoekster vermindert.

Dat indien men de arts-adviseur van tegenpartij gelooft, zouden de fysieke integriteit van verzoekster niet in gevaar gebracht worden indien zij naar haar land van herkomst teruggezonden zou zijn, zonder dat ze daar een verzorging zou kunnen krijgen.

Dat hij dus besluit dat verzoekster niet aan een ziekte lijdt die een risico voor haar leven of fysieke integriteit meebrengt.

Dar door zo de ernst van de pathologie van mijn verzoekster te verminderen, en dit zonder enig reden, de betwiste beslissing kennelijk wat in artikel 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 bepaald wordt schendt, evenals in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.”

3.2. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten aanvoert tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

3.4. De Raad van State verduidelijkt in zijn arrest nr. nr. 228.778 van 16 oktober 2014 dat in twee gevallen een dergelijke machtiging tot verblijf kan worden toegekend:

- enerzijds wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de persoon - in welk geval zelfs niet overwogen wordt de vreemdeling te verwijderen - en
- anderzijds wanneer de ziekte weliswaar ernstig is maar niet a priori uitsluit dat de vreemdeling naar zijn land van herkomst wordt teruggeleid, terwijl er, doordat er in dat land geen adequate behandeling voorhanden is, een reëel gevaar bestaat dat de zieke een onmenselijke of vernederende behandeling moet ondergaan.

Tevens wordt er in voornoemd arrest op gewezen dat, sinds de wet van 8 januari 2012, de aanvraag tot verblijf niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien de aangevoerde ziekte kennelijk niet ernstig is in de zin van de twee voornoemde gevallen, ongeacht of in het land van herkomst toegankelijke zorgverlening bestaat.

“§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)”

De aandoening moet aldus een zekere graad van ernst vertonen.

3.5. De arts-adviseur heeft op 8 augustus 2017 volgend advies gegeven aangaande de medische toestand van verzoekende partij:

“R., S.(..){R.R.: xxxxxxxxxxxxxxxxx}

Vrouwelijk

Nationaliteit: Georgië

Geboren te Tbilisi op 22.01.1984

Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 01.04.2015.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 19-08-2015 en 29-07-2014 blijkt dat in de voorgeschiedenis we een craniocerebraal trauma kunnen weerhouden op de leeftijd van 5 jaar zonder vermelding van latere complicaties of restletsels, en ontwikkelen van een anxio-depressief syndroom in 2012 na bedreiging van haar familie. Hiervoor is zij in behandeling bij dr. Delouvroy, psychiater. Zij wordt medicamenteus behandeld met een atypisch antipsychoticum (quetiapine, Seroquel), een antidepressivum {Sertraline} en een plantenextract (passiflora incamata, Sedistress).

De geldigheid van de feiten die beweerd worden door betrokkene en die overgenomen worden door de attesterende specialist voor het risico van aggravatie van de toestand bij terugkeer naar het land van

herkomst worden niet door een sluitend bewijs geobjectiveerd, evenmin het verband van de huidige problematiek met het trauma op 5-jarige leeftijd. De evaluatie van de geloofwaardigheid van de beweringen van betrokkene is niet de taak van de medische sector. maar vat onder de jurisdictie van het CGVS, wiens beslissing dan bevestigd wordt door de RVV.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel Ster van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

3.6. Verzoekende partij betoogt in essentie dat het gaat om een ernstige aandoening waarvoor zij een medicamenteuze behandeling krijgt en dat de evaluatie van de geloofwaardigheid inzake de problemen die zij in haar land ondervond en de door een arts objectief vastgestelde medische problemen twee verschillende elementen zijn.

3.7. De Raad stelt vast dat uit het medisch advies niet kan opgemaakt worden waarom de arts-adviseur de geattesteerde medische aandoening als niet ernstig beschouwt. Uit het medisch advies kan enkel opgemaakt worden dat de arts-adviseur erkent dat er geattesteerd wordt dat verzoekende partij sinds 2012 lijdt aan een anxio-depressief syndroom en dat zij daarvoor in behandeling is bij een psychiater waarbij zij medicamenteus behandeld wordt met een atypisch psychoticum, een antidepressivum en een plantenextract. De arts-adviseur betwist voorts het “risico voor aggraving” van de toestand, maar uit zijn redenering blijkt niet dat de huidige toestand waarin verzoekende partij zich al bevindt niet ernstig is. Het komt de arts-adviseur toe, wanneer hij van oordeel is dat de geattesteerde aandoening niet ernstig is in de zin van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, duidelijk aan te geven op welke gronden hij tot dit besluit komt. Door het risico van verergering van de aandoening in vraag te stellen, blijkt niet of de arts-adviseur van oordeel is dat de aandoening thans niet ernstig is. Zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat uit het advies voortvloeit dat de arts-adviseur meent dat de aandoening thans niet ernstig is, dan ziet de Raad niet in hoe hij tot deze conclusie komt op grond van de bevinding dat de evaluatie van de geloofwaardigheid van de beweringen van verzoekende partij niet de taak van de medische sector is. Met dergelijke redenering doet de arts-adviseur immers geen afbreuk aan het feit dat geattesteerd wordt dat verzoekende partij lijdt aan een anxio-depressief syndroom. Indien de arts-adviseur van mening is dat dit in casu geen ernstige aandoening is, dan komt het hem toe duidelijk de gronden aan te geven waarom hij deze mening is toegedaan. De arts-adviseur spreekt zich hierover echter niet uit door louter te verwijzen naar het feit dat de evaluatie van de oorzaak van de aandoening valt onder de jurisdictie van het CGVS.

3.8. In de nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij aangaande de kritiek van verzoekende partij inzake het anxio-depressief syndroom dat dit geen levensbedreigende situatie vormt, “*temeer verzoekende partij nog nooit gehospitaliseerd werd, er geen acute opstoten zijn en zij niet onder enige beschermingsmaatregelen staat.*” Naast de vaststelling dat – om onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te vallen – het niet vereist is dat verzoekende partij aan een levensbedreigende aandoening lijdt, dient alleszins gesteld dat de verwerende partij een a posteriori motivering toevoegt aan het medisch advies dewelke het vastgestelde gebrek niet kan herstellen. Dit alles nog temeer het aan de arts-adviseur toekomt om een evaluatie te maken van de medische toestand van verzoekende partij en de verwerende partij zich zelf niet in de plaats kan stellen van de arts-adviseur om dergelijke evaluatie te maken.

Evenmin kan uit het advies van de arts-adviseur afgeleid worden dat de arts-adviseur meent dat omdat de asielaanvragen van verzoekende partij werden afgewezen haar aandoening niet vaststaat. Nogmaals benadrukt de Raad dat het aan de arts-adviseur toekomt om een medische beoordeling door te voeren van de geattesteerde aandoening en duidelijk aan te geven waarom hij in casu meent dat het niet gaat om een ernstige aandoening in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van het medisch advies blijkt niet dat de arts-adviseur twijfelt aan de geattesteerde aandoening. Hij lijkt enkel te stellen dat er geen reden is om aan te nemen dat de huidige problematiek zijn oorzaak vindt in het trauma dat verzoekende partij op vijfjarige leeftijd heeft meegemaakt of de feiten die zij beweert meegemaakt te hebben. Daarmee betwist de arts-adviseur de oorzaak van de aandoening, maar ontkent hij echter niet het bestaan van de huidige problematiek, laat staan de ernst ervan.

Hoewel de arts-adviseur bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet genoemde risico over een beoordelingsbevoegdheid beschikt en de Raad zich wat deze beoordeling betreft niet in de plaats van de arts-adviseur kan stellen, moet uit het advies van deze arts-adviseur wel blijken waarom de door een geneesheer(-specialist) noodzakelijk geachte behandeling zoals die blijkt uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, niet wordt weerhouden. De Raad moet in staat worden gesteld om na te gaan waarop de arts-adviseur zich gebaseerd heeft om te besluiten dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Hoewel de arts-adviseur niet van een bijzondere expertise blijkt hoeft te geven om de door de

vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen, dient uit het advies zelf te blijken waarop de arts zich voor deze beoordeling heeft gestoeld.

Nu een voldoende feitelijke grondslag in casu ontbreekt, dient op dit punt bijgevolg een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te worden vastgesteld. Dit leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het tweede middel en het eerste middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden van de eerste bestreden beslissing, dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Wat de bevelen het grondgebied te verlaten betreft:

Overwegende dat het bevel om het grondgebied te verlaten samenhangend is met de beslissing die de aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend door verzoekster op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 onontvankelijk verklaart.

Dat het aangewezen is, rekening houdend met wat voorafgaat, deze beslissing te vernietigen;

Dat het dus aangewezen is de bevelen het grondgebied te verlaten die daarmee samenhangen te vernietigen.”

Gelet op de gegrondheid van het middel met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, moet in de huidige stand van het geding worden uitgegaan van de veronderstelling dat het aangevoerde medische probleem mogelijk kan worden weerhouden in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat in die omstandigheden de gemachtigde niet zou hebben besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Derhalve is het passend het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten mee uit het rechtsverkeer te halen en te vernietigen.

Tenslotte nog merkt de Raad op dat uit de lezing van het verzoekschrift duidelijk blijkt dat verzoekende partij door zowel de onontvankelijkheidsbeslissing als het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vechten, het lot van de twee beslissingen met elkaar heeft verbonden. Het betoog in de nota met opmerkingen kan om voorgaande redenen niet overtuigen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 augustus 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER